

Una llei d'un article. El que és senzill és el més útil.

written by Llorenç Prats | 7 de juny de 2017

La llei de transitorietat jurídica pateix d'un vici invalidant greu: determina el resultat del referèndum d'autodeterminació, i com a tal no hauria de condicionar la celebració d'aquesta consulta política vinculant, amb efectes internacionals inclosos.

La llei que hauria de defensar i promulgar el Parlament de Catalunya és ben senzilla: la celebració d'un referèndum d'autodeterminació tot facultant al govern de la Generalitat o a qui consideri més oportú l'organització d'aquesta jornada de participació ciutadana.

Els parlamentaris catalans que hi donin suport assumiran tota la responsabilitat i, per una vegada, en l'exercici de l'autodeterminació hauran d'exigir i demanar a les instàncies oportunes l'obediència deguda per garantir i realitzar un referèndum el més democràtic i transparent possible.

Les postures o decisions que alterin el sentit d'aquesta convocatòria, prejudicant bàsicament el seu resultat, demostrarien poca fiabilitat democràtica i podrien ésser motiu d'impugnació per part dels contraris a la celebració, sobretot tenint en compte que la seva implementació s'haurà de conduir, de manera efectiva, igualment, sigui qui sigui el seu resultat.

La convocatòria i celebració d'un referèndum unilateral s'ha de fer per llei, com a instrument que obliga de manera universal a tothom, però de forma molt limitada i, fins i tot, en el format més simplificat possible. Ni el govern ni cap altra instància poden dirigir aquesta acció sense el suport de la llei, tot i que seria possible, igualment admetre l'opció d'un decret català en aplicació d'una potestat estatal, per

convocar el referèndum. Els efectes, en aquest cas, podrien patir de legitimitat atesa la unilateralitat que l'autodeterminació imposa, i sobre la qual, no hi ha cap dubte, és més atribuïble a la majoria parlamentària.

Anunciar data i pregunta de la convocatòria del referèndum d'autodeterminació, sense cap formalitat si no com a compromís polític, també és una bona opció, a fi d'evitar el desgast de les invalidacions del Tribunal Constitucional, sobretot per la via passiva de les impugnacions amb efectes suspensius immediats. Aquesta proclama verbal, podria evidenciar l'inici de la campanya del si i del no, a favor i en contra, de la pregunta sobre el futur polític de Catalunya.

Amb anterioritat suficient, el Parlament dóna caràcter de llei i obliga, a tots els efectes, necessàriament, a activar el que calgui, de forma imprescindible i analitzat amb detall, a fi de permetre una diada pacífica, participativa, vigilada i transparent, tot oferint garanties democràtiques suficients, a un dia del poble i pel poble de Catalunya, a fi que els efectes siguin plenament vinculants, l'endemà d'un possible resultat positiu a la secessió.

Sense el resultat del referèndum la ja famosa llei de transitorietat jurídica no té cap sentit, i les estructures d'estat tampoc. Volen anar ràpid, en aquesta matèria, no sols és anar més lent sinó perjudicar el conjunt d'una lluita nacional, molt ben dirigida fins al moment.

Per això, tant si existeix com si no, aquesta llei de transitorietat és o podria ésser una gran desfeta, ja que l'autodeterminació té alguns requisits inqüestionables: una pregunta clara i senzilla, una campanya contradictòria, unes votacions democràtiques i un recompte independent i convalidable internacionalment, entre les més importants. I tot això és a l'abast, i molt poques coses ho poden impedir. Per tant, sempre millor seguir els camins traçats per les lleis i els tractats internacionals.